

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi pol, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. / tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXV.

V Ljubljani, 28. mal. serp. 1882.

List 30.

Izgledi bogoljubnih otrok iz vsih časov kresčanstva. III.

(Dalje.)

Da bi pa že zdaj saj nekoliko vstregel svojim serčnim željam, sklene med svetom posnemati redovno življenje in začel je še bolj ostro živeti in se še bolj zatajevati v več ozirih. Premagovanje in zatajevanje se mu mora tem bolj v zasluženje šteti, ker je imel telo nežno in za terpljenje toraj bolj občutljivo.

Pripravi ga oče, da gre ž njim v Milan gledat velikanske vojaške vaje. Od vsih strani vre radovedno ljudstvo skupaj vidit to nenavadno vojaško slovesnost. Alojzij pa le na to misli, kako bi se pri tem razkazovanju mogel naj bolje zatajevati. Ponudi se mu, se vé da, naj pripravniši prostor, od kodar je bil naj lepši razgled. A on noče ponudbe sprejeti, češ, da je še mlad, da ima dobre oči, da tudi bolj zadej dobro vidi itd. Ker mu pa le zopet dober prostor odkažejo, si zatajevanje nadomesti s tem, da parade še pogleda ne.

To je bilo za 13letnega dečka junaško djanje. A še bolj junaško se začne zatajevati, ko se povernejo na Kastiljonski grad.

Že sicer je bil tako zmeren, da se je vse čudilo, kako more živeti ob tako malem vživanju. Naložil si je pa še za vsak teden posebne poste. Vsak petek se je postil v spomin Jezusovega bridkega terpljenja, in vsako saboto v čast prečiste Device Marije. Ta dva dni je zavžival opoldne samo po tri v vodi pomočene koščike kruha; zvečer pa le po enega samega. Postil se je tudi ob sredah, pa ne vselej tako ostro. Ta trojni post na teden mu še ni zadostoval, postil se je med drugim tudi pred večimi prazniki. Pri grofovskem kosilu si je zbiral le take jedi, ki so mu bile najmanj všeč, in od teh je nekoliko zavžil, družah se ni dotaknil.

Alojzij je hotel svetnik postati. Ljubil je Jezusa iz vsih svojih mladih moči. Zato se mu ni nikoli zadosti zdelo. Kaj še znajde njegova ljubezen? Sam si naredi nekaj bič in spokorni pas, in s tem mrtvi in biča svoje nedolžno telo, da bi bil Jezusu bolj podoben.

Postelja se mu zdi premehka. Vé si kmali pomagati: robatih polén si razpoloži po žimnici in na takem si privoščí kratek počitek.

Starši mu prigovarjajo, naj se nikar tako ostro ne pokori; a prepovedovati se mu tega ne upajo, neka viša moč jim brani.

Kakor v zatajevanju, tako je kazal tudi v pobožnosti vedno večo gorečnost. Zjutraj je celo uro ali pa še več klečé molil in premišljeval, ravno tako zvečer preden je šel spat; vsako jutro je bil pri sv. maši, če je mogel, še po več kot pri eni, in posebno veselje mu je bilo streči pri sv. maši. Tudi čez dan je mnogo časa obračal v molitev. S tem ne zadovoljen, je še celó po noči vstajal, ter je v nočni tihoti, ko je vse po hiši spalo, klečé molil in premišljeval — ne le po letu, ampak tudi po zimi, v hudem mrazu. Večkrat ga je mraz in trud premagal, da se ni mogel več na kolenih zderžati in se je zgrudil na tla. Pa še v tem stanu je nadaljeval svoje premišljevanje. Večkrat ga je glava zelo bolela; ali ravno to mu je bilo všeč, da je mogel kaj za Jezusa terpeti, ki je imel glavo z bodečim ternjem prebodeno.

Neki večer je bil zopet v glavi hudo betežen in je šel bolj zgodaj v posteljo. Pa spomni se, da še 7 spokornih psalmov ni zmolil. Berž pokliče služabnika, si dá spet luč prižgati in molitveno knjigo prinesiti. Ko molitve skončá, pozabi luč ugasniti in terdo zaspi. Sveča tako blizo postelje prigorí, da začne tleti. Alojzij se prebudi, čuti nenavadno vročino in gost dim, ki ga hoče zadušiti. Hitro plane iz postelje, teče skoz vrata in jame glasno klicati. Pa zrak, ki je skoz vrata prihajal, je ogenj še bolj raznetil. K sreči je straža še o pravem času prihitela in ogenj pogasila. Vse bi bilo zgorelo, ko bi se ne bil Alojzij o pravem času prebudil, ali pa ko bi ne bil tako urno vstal, in gotovo bi se bil zadušil. Hvaležno je sam spoznal, da ga je dobri Bog zopet čudežno ohranil. To mu je bil nov nagib, Boga bolj ljubiti in se mu polnoma darovati.

(Dalje nasl.)

Pogled na spodnji svet.

(Prevdarek po minulih velikonočnih praznikih.)

(Konec.)

V dveh prešnjih spisih smo vidili, kako je Jezus (po razodenjih bl. Katarine Emerih) po svoji smerti na

križu šel na spodnji svet in kako je tolažil in reševal s predpekla očake in pravične stare zaveze. Ostanejo nam še nekatere okolišine in posebej pogled na to, kako je dobrotljivi Zveličar o ravno tisti priliki tolažil tudi svojo Mater na zemlji.

Vidila je služabnica Božja v predvečer Gospodovega vstajenja, kako se je Mariji prikazal angel, kateri ji je naznanil, da se Gospod bliža, naj gre ven (iz dvora poslednje večerje na Sionu) k vraticam Nikodemovim (ob Kalvariji). Marijino srce se je na to naznanilo z veseljem napolnilo. Nič ni povedala drugim ženam; ovije se v plaš in hiti k vratom ob mestnem zidu, za katerim — že zunaj mestnega ozidja — pod Kalvarijo na vertu je bil grob Gospodov. Bilo je proti devetem v večer. Na samotnem kraju se presveta Devica kar ustavi — in kakor veselja zamaknjena gleda proti mestnemu zidu. Vidila je Katarina, kako se je naj sveteljši Jezusova duša vsa svetila in bila je brez rán, spremljana od velike množice duš starih očakov in se je Mariji bližala. (Tedad se je Mariji zdaj na prvo pokazala samo Jezusova duša, brez telesa.) Jezus pa se oberne k očakom, kaže na presveto Devico in pravi: „Marija, moja Mati!“ In bilo je, kakor bi jo bil Jezus objel; potem pa zginil. Presveta Devica se je sklonila na kolena in je poljubila zemljo, kjer je Jezus stal; njene kolena in noge so ostale v skalo vtisnjene.

Hitela je neizrekljivo potolažena nazaj k ženam, ki so mazila pripravljale. Povedala pa jim ni nič tega, kar se je bilo dogodilo; ali tolažila jih je in vterjevala v veri.

Po tem je Katarina imela še druge prikazni: kako n. pr. je bil angel rešil iz ječe Nikodema, ki so ga judje bili zaperli; kako je bilo okoli Jezusovega groba tiho in kacic sedem stražnikov je stalo krog grobnega homca; kako zamišljen je bil vodnik stražnikov, Kasij (ki se je bil spreobrniti). On je nepremakljivo gledal proti zapahnjnemu grobu, kakor kdo, ki av. Rešnje Telo moli; svitloba je bila namreč znotraj krog groba, in dva angela sta ga od pokopa dalje vedno molila, — to je bilo Kasiju blezo po nekoliko vidno, in od tod njegovo spoštljivo obnašanje. Vidila je tudi, kako je Jezusova naj sveteljši duša z rešenimi očaki vred skoz pečine se približala k Telesu v grob in ga je očakom v vsem njegovem prestanem terpljenji razkazala! Tudi se ji je vidilo, kakor bi bila stražna angela Jezusovo Telo, v vsih mukah in prestanih bolečinah, vzdignila kviško v nebesa pred Božji tron in ga med neštevilnimi kori angelov predstavila nebeškemu Očetu. Očaki ga takrat niso spremljali.

Vernimo se pa k Mariji.

Bilo je nekako ob 11 po noči v saboto. Od ljubezni in kopernenja po Jezusu Mariji ni bilo nič več obstati. Vzdigne se, se zavije v rujav plaš in sama zapusti stanovanje. Mislila si je Katarina: oh, kako jo — tako bridkostno, pretreseno, presveto Mater v taci okolišinah morejo pustiti samo, da gre! Šla je pa prav do hiše Kajfove, potem je prižalovala do pilatovišča, — to je bila dolga pot v mesto; tako je prehodila ves Jezusov „križev pot“ samotno po praznih cestah, pomudila se je pa po vsih tistih krajih, kjer se je Jezusu, ko so ga v smert peljali, kaj žalega zgodilo, kjer so ga posebej kaj martrali. Velikrat se je sklonila na zemljo in je z roko tipala sem ter tje po kamnih, in potem je z roko se usti dotaknila, kakor da je pošlatela kaj svetega, kri Gospodovo, in jo zdaj poljubljuje in časti. Vidila je krog sebe vse sveto, svitlo in leskeče, in bila je vsa zamaknjena v ljubezni in molitvenem češenju.

Tako je prehodila vso pot do Kalvarije; ko se je pa Kalvariji približala, je kar obstala. Bilo je, kakor bi se Mariji prikazal Jezus z najsvetejšim svojim ster-

pinčenim Telesom. Angel je šel pred Njim, angela stražnika pri grobu sta mu bila ob straneh, šla je za njim velika truma rešenih duš. Ni pa se nič ganil. (Ni bil še namreč od smerti vstal.) Bil je kakor prehajajoč merlič, s svitlobo obdajan; slišala pa je Katarina glas od Njega izhajajoč, ki je naznanjal svoji Materi, kaj je pred peklom dopolnil, in kako bode pa zdaj s presvitljenim Telesom živ vstal in k nji prišel, naj Ga pričaka ob kamnu tam pri Kalvariji, kjer je bil padel. — Prikazen se je potem pomikala proti mestu, presveta Devica pa je šla klečat na mesto, kamor je Gospod veleval priti. Moglo je to biti nekako okoli pol noči, ker Marija se je dolgo mudila na križevem potu.

Spremlstvo Gospodovo med angeli in rešenimi dušami je nadalje šlo po vsem križevem potu, koder je Jezus šel v smert: rešenim dušam je bilo razkazano vse terpljenje, vse muke Jezusove...

V jutro je Katarina vidila, kako so žene v veliki bridkosti šle proti grobu mazilit Zveličarja.

Zdaj nasleduje še, kako je Gospod poskerbel za tolažbo svoje Matere po svojem častitljivem vstajenju.

Vstajenje samo je služabnica vidila tako-le: Naj sveteljši duša Jezusova se je v veliki svitlobi med dvema vojnim angeloma, obdajana od mnogih svitlih bitij, od zgoraj spustila doli na sveto Telo. Bilo je, kakor bi se k njemu sklonila in se z njim stopila. Vidila je ude v zavojih gibati se, in svitloče živo Telo Gospodovo z dušo in božanstvom je kakor iz strani telesnih zavojev kviško se dvignilo. Pogled je spominjal na Evo, ki je vstala iz Adamove strani. Vse je bilo polno sijanja in svitlobe.

Služabnica Božja je zdaj imela prikazen, kakor bi se zmaj (drakon) s človeško glavo motal iz globočine kviško. Zvijal je kačji rep in je togotno režal proti Gospodu. Gospod pa mu je na glavo stopil in sunil ga je trikrat na rep z belo palico, ki jo je imel v roki. Pri vsakem udarcu se je pošast bolj tesno skupaj zdergnila in je poslednjič zginila, ter je bila nazadnje zmajeva glava čisto v tla poteptana in človeški obraz sam je kviško gledal. Podobno kačo je vidila prežati pri Kristusovem rojstvu in pravi, da bistvo te kače jo spominja na kačo v raju in méni, da se ta podoba ozira na obljubo: „Seme žene bo kači glavo sterlo...“

Naslednjič je vidila Gospoda, ki se je svitel iz groba podal skozi skalo. Zemlja se je stresla, in angel v vojniški podobi je švignil kakor blisk z neba k grobu, je odmaknil kamen na desno stran in se nanj usedel. Pretres je bil tolik, da so se posode z ognjem po strani nagibale in so plameni okrog ferčali. Stražniki so omamljeni na tla popadali in ležali oterpani, kakor mrtvi. Kasij pa se je hitro zavedil, je stopil k grobu, tipal po praznih zavojih, in se je še nekaj časa mudil blizu groba...

Tisti trenutek pa, ko je bil angel k grobu švignil in se je zemlja stresla, je Katarina vidila, da se je vstavši Jezus prikazal svoji presveti Materi na Kalvariji. Bil je nezmerno lep, resnoben in svitlec v sijajnem višnjevo-belem oblačilu. Rane so mu bile obširno velike in so se svetile; na rokah bi se bil zamogel perst vanje djati. S sredi roke so sijali žarki proti perstom. Duše starih očakov so se poklonile presveti Materi, kateri je Jezus nekaj govoril o zopetnem videnju. Pokazal ji je svoje rane, in ko se je sklonila, da bi mu noge kušnila, jo je prijel za roko, jo je vzdignil in zginil.

Tako tedaj je Jezus skerbil za svojo Mater Marijo in jo tolažil tiste ure, ko je v grobu ležalo njegovo presveto Telo in v trenutku, ko je bil od smerti vstal. —

Posebno znamenito za današnji čas je pa še to, kar je Katarina Emerih pristavila o pristopu Jezusovem v predpekel in kar ima ozir na duše v vicah. Ona spominja, kako je Jezusovo reševanje vedno nadaljevala

resnica. Zakaj hoja Jezusova pred pekel je zasajenje milostnega drevesa njegovega zasluženja za duše v vicah. Vedno nadaljevano in tudi današnje reševanje ubozih duš je rodovitnost (dajanje sadu) tega milostnega drevesa v duhovnem vertu cerkvenega leta. Vojakujoča Cerkev pa mora za drevo skrbeti in sadje zbirati ter ga terpeči cerkvi prideleževati, ker le-tá sama za se nič ne more delati. Tako je z vsim Jezusovim zasluženjem, sodelati moramo mi, da se ga deležne storimo. Vse, kar je Jezus v času za nas storil, rodi večno sadje, moramo pa v času to sadje oskerbovati in si ga natergovati, sicer bi ga ne mogli uživati v večnosti. Cerkev je popolnoma hišni gospodar, njeno leto je naj bolj popolnoma vert vsega večnega sadja v času, v enem letu je dovelj vsega za vse. Za duše v vicah je to sadje v daritvi sv. maše; v obhajilih, ki se lahko za duše obračajo, v bratovščinah, odpustkih in neštevilnih molitvah. „Gorjé vsim lenim in nezvestim obdelovavcem verta“, so besede bl. Katarine Emerih, „gorjé njim, ako bi se kje kaka milost zgubila, ki bi bila zamogla bolnega ozdraviti (grehov), slabega poterditi, lačnega nasititi: ob sodnjem dnevu bodo hišnemu Očetu morali odgovor dati tudi od zadnje bilčice!“

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. „Das arme Leben und bittere Leiden unseres Herrn Jesu Christi und seiner heiligsten Mutter Maria nebst den Geheimnissen des alten Bundes nach den Gesichtern der gottseligen Anna Katharina Emmerich.“ To zalo delo je „Danica“ že večkrat bolj ob kratkem priporočala; naj sledi še malo daljše pojasnilo. S poterjenjem škofa Regensburškega jel je to krasno delo izdajati lani Pustet; danes leži gotovo pred nami. Sostavil je knjigo O. E. Schmöger po zapiskih Klemena Brentano-ta — Znano je, da je bogoljubna redovnica Emerich v Dülmen-u, kateri je Jezus tudi znamenja svojih kervavih rán podelil, v zamaknjenji gledala razne važniši dogodbe stare zaveze, posebno živo in natančno pa življenje Marijino ter vso delavnost in terpljenje našega Zveličarja Jezusa Kristusa. Po notranjem glasu naganjana je zdaj pa zdaj dopovedovala svoje vide in prikaze, katere je sloveči Brentano z največo natančnostjo in brez lastnega pridevka zapisaval od leta 1818 naprej skoz 6 lét, to je, do smerti Katarine Emerich.

Ko je Bog začel bogoljubni duši te prikaze in razodenja dajati, so se nekateri bali, da bi kake prevare ne bilo v tem. Tedanji véliki vikar Münsterski, znani Klemens Avg. Droste-Vischering, je toraj l. 1813 dal stvar od cerkvene strani natanko preiskovati, a zaslediti ni bilo najmanjše goljufije. Vladi to še ni zadostilo. Ona sama je sestavila l. 1819 komisijo zgolj samih laikov, večidel še nekatoličanov, in poslala jih je v Dülmen. Od 3. do 28. avgusta so terpinčili ubogo redovnico; vili in skušali so jo na vse strani, opazovali, ogledovali sem ter tje — pa zastoj! Kervavečih čudežnih rán niso mogli utajiti, in tudi nikakove sledi kake prevare ali hinavšine zaslediti.

Izmed teh vidov in razodenj dal je l. 1833. Brentano sam na svetlo: „Bridko terpljenje Jezusa Kristusa“; in leta 1842 je izšlo: „Življenje Marijino“. Kako hlastno so na te knjigi planili kritiki, zlasti brezverni in liberalni! Dogmatiki in eksegetje, zgodovinarji in zemljepisci pa starinoslovci berskali so željno po njih in iskali pomot, nasprotji, tega ali onega, kar bi se ne vjemalo z rezultati znanstva. In kaj so našli? V mnogih rečéh so spoznali, da se ti prikazi popolnoma vjemajo z onim, kar so na dan spravile naj novejši znanstvene preiska-

vanja — v drugih rečéh pa vsaj pravega nasprotja z resnico dokazati niso mogli.

Kar je prej teh razodenj izšlo ob raznih časih, sostavil je tukaj P. Schmöger v lepo celoto. Za sveto-pisemskimi dogodbi in predpodobi stare zaveze nam stavi pred oči celo življenje Marijino in Jezusovo, od rojstva, pa do vnebohoda in poslanja sv. Duha. In kako živo je vse to, kakor bi se ravno zdaj veršilo pred nami! — Posebno ceno in lepoto knjigi dajo krasne podobe, črne in pisane, ki v obilici zališajo delo.

Naj bi tudi k nam v družine, kjer nemško beró, prišlo to življenje Marijino in Jezusovo, kaj zeló bi vnelo in poživilo duha pobožnosti. A tudi pridigarju bi sem ter tje dobro služilo. Če tudi se sv. Cerkev o teh vidih in razodenjih ni izrekla in jih ni poterdila, pa jih tudi nikoli grajala ni. Še nasprotno: mnogo škofov je to branje prav toplo priporočilo svojim vernikom. — Knjiga v čveterki stane nevezana 8 gl. 40 kr., v prelepem zvezku pa 11 gl. 76 kr. v katoliški bukvarni.

Z.

Od sv. Magdalene nad Idrijo. (Pogoriše.) Velika nesreča nas je zadela v ponedeljek, 24. t. m. O poli ene popoldne kar neprevidoma zbuči velik ogenj in v kratkem času je pogorela cerkev, farovž, mežnarija, dva posestnika (gruntarja) in en bajtar. Pri cerkvi je pokončan zvonik in cerkveni krov, dva zvonova sta padla na obok in tam sta razdjana obtičala. Ljudje so ob vse; zgorela je tudi obleka poslom in otrokom, zgorelo hišno in poljsko orodje, in enemu posestniku še k temu 20 goved. Eden posestnikov, ki je zraven tega zadolžen, se je tudi hudo opekel. Prišli so bili fantje in mošje iz Idrije na pomoč in s serčno zahvalo moram povedati, da so storili še veliko dobrega pri cerkvi in pri farovžu; se vé, da veliko je bilo zgubljenega, ker od mesta do nas je celo uro daleč. Ogenj je vstal po nespameti malih otrok. Zavarovana je bila le cerkev, farovž in mežnarija, pa vse skup samo za 2000 gl., ter je očitno, kako malo pride na vsako posamezno. — Vsak toraj lahko vidi, kolika je škoda in kakošna nadloga zdaj pri nas. Prav serčno so toraj usmiljeni ljudje prošeni, naj bi se spominjali pogorelcev in pomagali po svoji zmožnosti, spominjali se tudi cerkve sv. Magdalene, ktere vravnava in poprava bode veliko stala. Upanje imam, da dobrotljivi Bog bo posebno bogato milosten takim, kateri bližnjemu v tolikih bridkosti usmiljenje skazujejo.

Jernej Primožič, administrator.

Pod Čavnom. (Spomin na Loreto.) Živo povračajo se mi še vedno v spomin veličastne podobe veselega našega lanskega romanja, ter budijo mi mile, vesele in sladke občutke. Naj bolj pogostoma pa vrača se mi duh v Rim, v mesto preslavno, sveto in častito, in pa v Loreto, v mili dom naše ljube Matere Marije Device. Oh Loreto, Loreto, sladka beseda! Sercé me tedaj žene in ne morem drugač kakor da tudi o tej drugi romarski čerti in o predragem Marijnem domu spregovorim. Vem, da je sicer že skoraj prekasno o tem govoriti, ker je memo obletnica romanja; pa naj bo, sej kar je Marijinega je vaelej drago in ljubo, kakor njeno imé, tako upam, bodo tudi revne te moje verstice morda enemu ali družemu drage in po volji. In — vse na čast Božjo in v počeščevanje Marije Device! Popotnik, zlasti pa romar v tako svete in imenitne kraje, kakor smo mi lani bili, je že ták, da bi vse rad povedal, vse razodel, kar je vidil, slišal in občutil. In kdo bi mu zameril? Preteklo je kake tri leta, odkar mi je neka baroninja s posebnim veseljem pripovedovala, da je bila o svojem popotvanju tudi v Marijini hišici v Loretu. Darovala mi je o tisti priliki tudi nekaj svetinj od tam. Oh srečna pač duša, sem si mislil, ktero taka sreča in milost za-

dene! In — hvala Bogu in Mariji, té sreče sem bil deležen tudi jaz lansko leto. —

Bilo je v predgod sa. Petra in Pavla. Okoli 10^{1/2} zvečer pripelje se nas po železnici v Ankono štirje duhovni in pošten domač kmet. Ko na kolodvoru v imenu vseh listke pokažem, poprašam, kedar da gre vlak v Loreto. Namenili smo se bili namreč, da obiščemo zdaj Loreto, ker pot iz Rima nazaj smo imeli obrniti na Florencijo. Odgovori se mi, da drugi dan po sedmih. Na to sedemo v voz in odpelje nas po revno razsvitljenem tergu in po široki prekmorski cesti v borno gostilnico. Tù damo si malo postreči, kolikor je to moč, ko je bil post, namreč, s kapljico rudečega vinca s kruhom in dvema ali tremi ribicami, in premišljujemo svojo vožnjo ter veliko oddaljenost od drage domovine. Imeli smo nepokojno noč, nekteri so celo natolcevali še kaj hujšega. Pa — hvala Bogu! zgodilo se nam ni nič hudega. Zjutraj pa je bilo treba strašilo še slano plačati. Za malo večerjo in za prenočišče smo dali 17 lir. Plačamo in zgrabimo za torbice, da stopimo na prosto. Ali kaj? Kake sitnosti smo imeli predno smo smeli iz gostilnice! Kaki štirje fjakarji postavijo se na vrata in nas ne pusté, dokler ne dovolimo, da nas oni na kolodvor odpeljejo. Mi se temu branimo, rekoč da gremo peš. Nastalo je valed tega očitno vpitje, zmerjanje in nadlegovanje tako, da se je memogredoče ljudstvo ustavljalo. Vdati smo se morali in plačati, če se ne motim, poštenih 5 lir, čeravno ni bilo do kolodvora s konjem več kot dve minuti. No, ti so pa nas že naklestili, si mislimo, pa naj bo to šola za prihodnje. Vsaka šola pa nekaj „košta“, pravi naš kmet. *)

Bilo je jutro sv. Petra in Pavla dan. Peljemo se od gostilnice v Ankoni na kolodvor. Tù najdemo že vse polno romarjev. Prišlo jih je bilo namreč veliko zvečer po morju, malo za nami. Nekaj pa, menda čez 300, že kmalu popoldne. Ali tudi tem se v Ankoni ni vse po volji godilo. Romarji prve ladije so bili očitno psovani. Pa zoperno je o tem pisati; sram bodi tiste divjake, ki svoji lastni deželi tako sramoto delajo!

Kakor mi, namenjeni so bili tudi ti vsi v Loreto. Bilo nas je vseh okoli tisoč. Stopim tedaj k denarnici, da plačam za nas petere. Ali čuj! tù nam berkaast možicelj napové povišanje vožnje od normalne tarife 1 lire in 90 cent. na 2 lire 15 cent.! Ugovarjati je bilo zastoj. Pa meni se je še druga godila. Ko umazane lire tje štejem in černe pokrivače, zmanjka mi naenkrat nekaj centezimov. V naglosti toraj ponudim in prašam, če se sprejme avstrijski sreberni goldinar. Si, si, mi vradnik berž odgovori. Pa kaj? opeharjen sem bil pošteno za blizo 80 kr. našega denarja! Kaj sem hotel? Molčati in podati se naprej, da so drugi pristopili. Poterpeli smo s tovarši vsak nekaj. Tako se godi v Garibaldovi Italiji. Tacih in enacih naključkov je veliko tam doli. Marsikteremu romarju pripetila se je ena ali druga tù in tam. Previdnosti ni bilo nikoli zadosti. Ali kaj zna potuhnjeno? Sporoči iz rimske liberalne liste in obreče romarje, da so v Ankoni slab denar izdajali ter nekako opozoruje Rimljane, da naj pač dobro čujejo. **) V Rim došli našli smo to pisano po raznih listih. Močno nas je to žgalo; zvižga pač, si mislimo, hudobna. Ali verli konservativni list „La Frusta“ zaverne kaj hitro ostudno obrekovanje, ter pravi, da je sicer mogoče, da bi kateri romar kak slab denar bil izdal, pa le v nevednosti, ker ga poznal ni, ker ni tacega denara vajen. Izdajal pa je

*) Enake divjačnosti, in še hujše, se naletijo popotnikom proti Jutrovemu precej pogosto; s hladnokervnostjo in preziranjem jim je potnik naj ložej kos. Vr.

**) Menda vendar na moj poštenu avstrijski goldinar niso mislili!

sicer tacega, kakoršnega je dobil pri menjavi, tedaj?... Mi pa, pravi dalje list, lahko spričamo, da je nek štacunar v ulici „Sistina“ romarju, ki je pri njem nekaj spominkov kupaval, 50 lir po pomoti preveč dal, in drugi dan mu jih romar sam v štacuno pošteno nazaj prinese. „Ab uno disce omnes“, sklepa list. In tako je. Romarji so se obnašali povsod in vselej pošteno in niso najmanjše krivice komu prizadeli. Dotični list, kakor tudi nekatere druge, hranim še vedno.

Med tem pride ura za odhod. Stopimo v vlak, in urno jo odrinemo proti toliko zaželjeni Loreti. Na tej poti vživali smo veliko veselje. Vse v vlaku začne namreč glasno prepevati. V nekterih vozéh pojejo Poljaki, v družih Dalmatinci, v teh germé Čehi, v unih Rusini, v naših donele so slovenske, za nami hervške pesmi. Prepevale so se večinoma pesmi Matere Božje. To je bilo, dragi bralec, kaj posebnega. Vse je bilo veselo, vse živo, vse navdušeno! Ginjen sem bil globoko v serce. Občutki te čerte proti Loreti ostanejo mi globoko vtisnjeni za vse žive dni. Dežela, po kateri se peljemo, je neizrečeno lepa, da lepše si misliti ne moreš. Krasni vinogradi, prijazni griči, ravna polja, visoki gradiči s košatimi gaji versté in odpirajo se nam na desno in na levo. Le žalilo nam je kristjanski čut in kalilo veselje, da smo naleteli sem ter tje na ženjice, ki so žito žele. Ko zvečer v Ankoni o tem poprašujem, pové se mi, da je poseben privilegij, posebno dovoljenje v deželi, da se tudi o praznikih sme žito žeti. Neverjetno. — Kmalu nas vlak pripelje do velikega predora (tunela). Pa kaj nam storijo?! Ustavijo nam vlak ravno v sredi tunela. Se vé, da to ni bilo kaj malega. Obtičati v ozki, mišji, temni luknji precej minut in ne vedeti zakaj in kako, ni ravno prijetno. Nekatere romarice so vse preplašene zagnale že milo vpitje in jok. Tako je, kaj se hoče? Blažena Italija!

Zlatomašnik. *)

Zlatomašnik, bod' pozdravljen!

Od Boga si bil izbran,
Za duhovnika postavljen,
Za pastirja nam bil dan.
Vodil zvesto si ovčice,
Pasel jih z jedjo resnice,
Opominjal in učil,
Serčno prosil in svaril.

Si opravljal sveto službo,
Mašnik, oče, učenik,
Z angelci imel si družbo,
Jezusov bil namestnik.
V rokah imel si svetosti
In opravljal vse skrivnosti,
Jezusa si daroval,
Grehov nas odvezoval.

Zdaj v svetišče veličastva
Kakor zlatomašnik greš,
Vrata milosti bogastva
Danes zopet nam odpreš;
Jaguje Božje v rokah nosiš,
Živim, mertvim milost prosiš;
Milost, spravo sprosi nam
Pred dobrotnim Jezusam.

*) Po željah dobrega prijatla smo navadno pesem za novo mašo tako vravnali, da se lahko poje tudi za zlato mašo. Vr.

Zdrav, vesel med nami bodi,
 Bog ti svojo milost daj,
 Dolgo nas še srečno vodi
 K Jezusu v nebeški raj.
 On, ki plačo ti obeta,
 Pomnoži naj tvoje leta,
 Da duš mnogo pridobiš,
 In vse prejmeš, kar želiš.

Izložejna pesem

od P. Paškala Skerbinca,

fajmašter per Divici Marii u Lublani leita 1813. *)

Use kar je na temo Sveitu,
 Moi človek, le en cajt terpi;
 Kolkrat u enimu samimu leitu
 Se spreberne dost Reči!
 Kdo se biu **) u lan domislou,
 De se to zgodilu bo,
 De bo mene dones slišou
 Deržat zadno Pridigo?

Dost sous že ste stočili,
 Ker ste slišal', de od vas grem;
 Zvestu ste Boga prosili,
 Deb' na šou, tud dobro vem.
 Use letu očitnu kaže,
 De ste me lubil' uselei;
 Nei Bog plača souze vaše,
 Zame prelite kdei.

Osem leit je že menilu,
 Kar sem per vas učenik;
 Šest leit se je tud spounilu,
 Kar sem biu per vas spoudnik,
 Opominat, podvučiti,
 Proset, kregat, posuariti,
 Doužnoat moja dopouniti,
 To sem vošu uselei striti.

Rade ste me poslušali,
 De sem glih voster biu,
 Cel očitnu ste spoznali,
 De resnico sem vučiu,
 Grešnike klicou k pokure,
 Prot nebesam kazou Pot
 Deb' usim u strašni Smertni uri
 Milost Božja šla na prot.

Če sem vam vostru govoru,
 Ne zamir'te, prosem vas,
 Sei sem le zavol vas stura,
 Zdei na tihim, zdei na glas;
 Po moj teški doužnosti,
 Dokler sem bil per vas pastir,
 Sem vas napel'vou k svetosti,
 Ulivou v serca božji Mir.

*) Ta pesem je vzeta iz lastnoročnega spisa slovečega P. Škerbinca in kaže, na kakošni stopinji je bila takrat slovenščina — pri učenejših možéh.

**) „U“ na koncu participov jasno kaže, da se pač nikomur sanjalo ni, da bo kdaj kdo začel učiti, naj se izgovarja: „bill“, „domislill“, „lišall“ itd.! Kdor je v življenji le enkrat slišal, kako možko izgovarja graničar, serbljan i. dr. svoj „biu, misliu, ču“ itd., se menda ne bo vjemal za žensko izreko „bill, mislill“ itd.

Dostikrat sem vam povedou,
 De se tožem jen bojim,
 Ker Bog bo le mene kregou,
 Če vouco katero zgubim
 Od tih, kar jeh je blo meni
 Od Boga zaupanih,
 De jeh perpelem, Buh, k tebi
 U štivilu izvolenih.

Serce se je veselilu,
 K ste se u cerkui dreinali,
 V obilnimu številu
 Pridge poslušali.
 Ne le bližni, tudi dalni,
 Kmet perprosti, učen Gospod,
 Ne le kar vas je v Lublani,
 Ampak tud od dergot.

Moj Bog, glej iz tojga trona,
 Mislou sem per sebi večkrat
 Kolk se trudio za krona
 Brumne Duše ne le enkrat;
 Na perpusti, deb' točile
 Soje souze kdej zabstoin,
 Dei de bodo zadobile
 Enkrat Paradiž iz menoi.

Lube duše, k ste hodile
 Ki spoudi k men' teh šest leit,
 Vašo vest ste men' izročile,
 Kolk vas je namorem štet.
 Kar ste slišali, deržite,
 Dokler ste na sveti zdei,
 Jen Boga za me prosite,
 De pridem iz vami u sveti Rei.

Pridige te, k ste poslušali,
 Utisnene vam zapustim,
 De jih bote sami brali,
 To vam zlo perporočim,
 Toku bo zmerej ostalu
 U spominu, kar sem učiu,
 Zmerei bo per vas ostalu,
 Da sem vaš Fajmašter biu.

Kaj imam še dones sturiti?
 Preden se od vas podam,
 Vas morem še zahvaliti,
 Doužnik sem, o! sej spoznam:
 Dost dobriga ste sturili
 Men in mojem bratom selei,
 Upeite, bote dobile
 Za plačilu sveti Rei.

Prosem vas tudi, odpustite,
 Če sem vas režalu kdei,
 Use zamire pozabite,
 Režaleine zbriš'te sede;
 Jest pouzignem Roke gori,
 Odpustim priča Boga,
 Use zamire veržem doli
 Za vol moj'ga Jezusa.

To vas prosem, o! deržite,
 To vam vsem za Jerbāno dam,
 Jezusa uselei lubite,
 Kar sem zvesto svetvou vam:
 Častite negove Rane,
 Kar očte, vam da tod;
 Pa molite tud za me
 De bo moj tovarš pousod.

Dalej, o! na pozabite
 Maria častit uselei,
 Use praznike deržite,
 Koker sem vas prosu kdei;
 Ona je ja naša Matti,
 Za Bogam perva pomoč,
 Perpraulena pomagati
 Tmo, k' ne da od Serca kluč.

Še to prosem vas use skupei,
 Cait je, de od vas hitim,
 Govoru na bom več tukei,
 Zato vam perporočim:
 Mašnike uselei častite,
 Kar učejo, o! sturite to,
 Jen zvesto za njih molite,
 Kažejo vam Pot u nebo.

Dokler me Bog pustu bo
 Živet na temo sveto zdej,
 Oblubem, na bom opustu
 Za vas moliti uselei,
 De koker na Zemli skupei
 Smo bli iz Bogam skleneni,
 De toku srečno usi od tukei
 Enkrat v nebesa peršli.

K' bote slišali Nouice,
 Lube duše skorei bo,
 De bom gor dau dušico,
 Recite takrat toko:
 Uzem ga lub Jezus k sebi,
 Deimo uživat večni Mir,
 K' nas je uselei vižou k tebi,
 Dokler je biu naš pastir.

O moj Bog, zdej te prosem,
 Preden ouce zapustim,
 Koker usem dobru vošem,
 Koker usem nebu želim:
 Bog poterdi moje že, le,
 Žegnei use Farmane zdej
 Dej jem priti u ta večnu Veselle
 Uživat te na Vekomei.

Razgled po svetu.

Deželni zbori. Štajarski in Goriški sta dokončana; Tirolski je več šolskim nasvetom na čelo postavil tega, da naj ljudska šola zopet zadobi katoliški značaj, brez česar je vse na nenravnem stal, ker brezvérski značaj šole za vérsko ljudstvo je narobe-svet.

Bosna. Razmere med verhbosanskim škofom dr. Stadlerjem in frančiškanskim redom zaradi postavljanja župnikov po župnijah, ki so jih dozdej obstavljali oo. frančiškani, so zdaj po posredovanji frančiškanskega redovnega generala vravnane. Red vse župnije po Bosni in Ercegovini prepusti nadškofu, dobiva pa naslednjih 25 lét brez prikrajšanja vse tiste dobrote, to je, datve, ktere so redovni samostani imeli dozdej od posameznih duhovnij. S tem je zagotovljen nadaljni obstoj samostanov, kakor tudi to, da se v dušnem pastirstvu ne zgodi kako preterganje ali beganje. Najprej obstavi nadškof 25 duhovnij, ker le za toliko ima potrebnih duhovnov. Škofija Banjaluka nadalje se prihrani za frančiškanskega duhovna bosanske okrajine; zastran osebe se obravnava. Te vravnave so se doveršile precej pri prvem shodu obeh cerkvenih višjih dostojnikov, ker

obojnim željam naj bolje vstrežate. Frančiškanski general, kakor pišejo, je v ta namen pred nekaj časom prišel v Sarajevo, in od ondod se je pred nekimi dnevi vernil skoz Dunaj v Rim.

Rimsko. Da katoliški duh v Rimu ni zginil, temuč da je še zmeraj v večini, kaže to-le: 13. t. m. je bil pred sv. Očetom obilen odbor rimskih aristokratov (visokih stanov) in meščanov, in ta odbor jim je izročil protest z 80.000 podpisi zoper sramotne dogodbe 13. jul. lanskega leta (zoper skrunjenja namreč, ki so se godile o prenašanji r. papeža Pija IX.).

Egiptovsko. Na Aleksandrijo, veliko trgovsko mesto s 165.000 prebivalci, se zdaj ves svet ozira. Kakor smo že omenili, so Angleži 11. t. m. začeli na Aleksandrijo bombe metati, in že drugi dan se mesto ni več moglo braniti ter se je vojaštvo nazaj umaknilo. Mesto je s tem bilo brez brambe in od tod gorjé! Nekaj so ga zadevale angleške bombe, ki so čez terdnjave letele v mesto, najberže še več hudega so pa storili potepuhi, fanatikarji in iz jéc izpuščeni tolovaji. Pravijo, da tretjina mesta je pokončana. Število pobitih cenijo na 4000, med temi polovica Evropejcev, pa bolj gotovo se utegne še le pozneje zvediti. Kar je le moglo, je bežalo. Piše se, da samo v Neapel je dospelo blizo 8000 Italijanov, ki so bežali iz Egipta. Enako število jih je pribežalo na otok Malto.

V Aleksandrijo so 24. t. m. dospele perve angleške vojne, ki imajo začeti suho posedati, 1100 vojakov, ki se imajo pomnožiti do 20.000.

Med tem je namestni kralj Tefvik Arabi-pašo razglasil za rovarja in prepovedal mu davke plačevati.

Anglija, kakor pišejo, dela v tej reči le na lastno roko in brado in se ne pečá za shod politikarjev v Carigradu. — Naznanila od 24. t. m. pravijo, da so Angleži v oblast dobili Ramle, znameniti kraj, ki ima Nilov kanal v oblasti. — Francija, pravijo, bo 5 do 6 tisoč vojakov poslala v Egipt, za brambo Sueškega kanala.

Iz Suez-a naznanjajo 12. t. m., da že 48 ur ni nobene kupčijske barke v kanalu Sueškem; barke so v zavetniku in vse evropejsko prebivalstvo je na njih.

Tudi petrograjski dnevnik piše takó, kakor bi bila Anglija sama za-se začela napad na Aleksandrijo, in ne v edinosti z drugimi vladami? Pravijo, da Anglija zahteva, naj se prežene Arabi paša, egiptovska armada razreši, in da se zopet vstanovi evropejsko finančno nadzorstvo.

Kakor v Aleksandriji, tako je bilo klanje tudi po drugih krajih med Aleksandrijo in Kairo. Na železniški štaciji Tanti so poklali 85 Evropejcev, in neizrečeno gerdo so z njimi delali. Turk je prešič, ako zdivjá zoper drugoverce!

Arabi je boje pred bombardovanjem Gladstonu pisal 2. t. m., da na prvi angleški strel bo Egipt rešen vsih svojih zavéz, poročstvo za dolg jenja, lastino evropejcev vzame država, kanali bodo razdjani in zveze raztergane, mohamedanski fanatizem bo skipel po Siriji, Arabiji in Indiji. Gladstone je pisanje dobil že po bombardovanji.

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

31. mal. serp. S. Ignacij. — 1. vel. serp. Ketine sv. Petra. — 2. S. Alfons Lig. Porcijunkula ter popolni odpustki v redovnih cerkvah sv. Frančiška Seraf. — 3. Najdenje sv. Štefana. — 4. S. Dominik. — 5. Marija Snežnica. — 6. Deveta nedelja po Bink. Spremenjenje N. G. J. Kr.

Zahvale:

Št. 77. Brat je bil hudo in nevarno zbolel, med 9dnevnico pa se mu je jelo boljšati in je kmalo ozdravel. Bodi češena in zahvaljena N. lj. G. presv. Serca! Enako tudi za pomoč, ki sem jo bila pred delj časom dobila v vratni bolezni.

R. P.

Št. 78. Serčna zahvala in vedno češenje sv. Jožefu za mnogo dobrot.

A. R.

V molitev priporočeni:

Oseba prosi bratovske molitve za pomoč v gerlu. — Smertno bolan duhoven se priporoča v molitev vsem udom bratovšine N. lj. G. in posebej sv. Jožefa. — Žena serčno priporoča svojega na očesu bolnega moža za pomoč. — Že delj časa bolna oseba je priporočena za zdravje. — Nekdo zoper ljudski hrup. — V persih hudo bolna oseba za zdravje. — Hudo škodo terpeča oseba, da bi svojo pravico dosegla. — Nekdo, da bi se resnica spoznala pri preganjanji njegovem.

Opomini k modrosti.

(Iz bukev Sirahovih, iz XXVIII. pogl.)

31. mal. serp. Človek zoper človeka jezo derži, — in pri Bogu odpuščenja išče! S človekom, ki je njemu enak, nima usmiljenja, in vendar odpuščenja svojih grehov prosi!

1. vel. serp. Spomni se poslednjih reči, in jenjaj sovražiti; zakaj struhljivost in smert se bližate.

2. Spomni se strahu Božjega, in ne jezi se zoper bližnjega.

3. Zderži se prepira, in grehe si boš zmanjšal.

4. Nagel kreg ogenj vžiga, in nagel prepir kri preliwa.

5. Če v iskro pihaš, se vname ogenj; če pa vanjo pljuneš, ugasne: oboje pride iz ust. (Oboje je v tvoji moči, namreč jezo dražiti, ali na njo pljuniti, t. j. jezo utolažiti; opusti prvo, in stori drugo.)

6. Preklét je podpihovavec in dvojezičnik; zakaj med veliko njih, ki v miru živé, napravi zmešnjave.

Mesec veliki serpan, avgust, je posvečen češenju predobrotnega Marijinega Serca. V frančiškanskih in kapucinskih cerkvah so 2. avgusta veliki porcijunkulski odpustki. Pisatelj „Ablassbrevirja“ pravi, da teh nenavadno bogatih odpustkov naj bi prav noben katoličan ne zamudil. Pomisliti je, da z vsakim pobožnim obiskanjem imenovanih cerkev se doseže lahko popolni odpustek. In k temu je dosti, da se pri vsakem obiskani moli nekatere minute v namen sv. Očeta. Da pa velja za posebno obiskanje, se mora vsaki pot iz cerkve iti, če tudi precej potem zopet nazaj. Koliko se le samo ta dan zamore dobrega storiti za ranjce svoje in sploh za duše v vicah! Kdor more ta dan darovati v dobre namene sv. Cerkve, kako malo ga stane 10, 20 ali še več obiskanj storiti. Koliko duš se zamore rešiti iz njih terpljenja! Da bodo duše svojim dobrotnikom hvaležne, jim telesnih in dušnih dobrot sprosile, kdo bo nad tem dvomil? Ako tedaj želiš storiti veliko veselje v vicah, vdeleži se porcijunkulskih odpustkov in spodbujaj še druge k temu. Pomagale ti bojo duše v vicah tudi dobro spoved opraviti, ako imaš dobro voljo k temu; toraj le serčnost in odkritoserčnost! Bog daj, da bi se vice o Porcijunkuli tako spraznile, kakor so se bile takrat, ko je bil Jezus po svoji smerti na križu prišel pred pekel duše reševati!

Listek za raznoterosti.

Prošnja malih do sv. Alojzija.

Otročiči povzdignimo

Kviško mlade serčica,

Prav goreče počastimo

Svetega Alojzija.

On v naj lepšem je slovesu,

Bil že angelj je v telesu,

On, naš ljubi zavetnik,

Je med angeljci svetnik.

O ti varh naš ljubi, zvesti!

Sprosi nam svetosti dar,

Naj na zdanjih dni nam cesti

Večni blagor bode mar.

Sprosi nam modrosti prave,

Sprosi umnosti nam zdrave,

Naj ne zmaga nas napuh,

Ne popači svetni duh!

Za vse dobro da smo zmožni,

Za nedolžnosti krepost,

Da smo v cerkvi prav pobožni,

In goreči za dolžnost,

Sprosi to, Alojzij blagi,

Sprosi nam zavetnik dragi,

In ko žuga greha noč,

Pridi nam ti na pomoč!

Mi tovarši tvoji mali

Se krog tebe zbiramo,

Radi čast bi ti dajali,

Te priserčno ljubimo;

Uči nas se zatajati,

Greha se kot kače bati,

Tvoje zglede, čednosti

Vselej imeti pred očmi.

Toraj s slave ti nebeške

Se oziraj milostno

Na sirote nas človeške,

Gladi v sveti raj stezó.

Prosi ti za nas Očeta,

Naj ljubezen njega sveta

V svoje varstvo sprejme nas,

In zveliča slednji čas.

S—v.

Iz Ljubljane. Posvečevanja novih gg. duhovnov, ker je privoljenje za „Titul. mensae“ z Dunaja nekoliko prepozno prišlo, so bile še le 22., 23. in 24. mal. serp.

Razstava letošnja izdelkov bratovšine presv. Rečnjega Telesa za opravo ubožnih farnih cerkev se danes začena. Odperta bode tudi še jutri in prihodnjo nedeljo. — Navadne mesečne službe Božje te bratovšine, ki ima biti prihodnji četrtek ob 5 zjutraj, pa ta pot ne bo zavoljo notranjega popraviljanja uršulinske cerkve.

Letošnji čč. gg. petindvajsetletniki bodo 9. avgusta pri sv. Joštu pri Kranju svojo petindvajsetletnico obhajali.

Dopolnivna volitev za deželni zbor Kranjski namesto r. dr. Bleiweis-a vit. Tersteniškega bode 22. vel. serp. Deželni zbor se snide 2. ali 4. kim.

Postava deželnega zbora kranjskega za odkup duhovske bire je poterjena. Bo li ta naredba liberalne

večine tehnila v zboljšanje duhovske plače in deželi v korist?

Razpisanih je več vstanov za sirotišnico za dečke in deklice od 6—15 lét. Prošnje se oddajajo pri okrajnih glavarstvih in pri mestnem magistratu.

Praktische Vorschläge zur Reform des Religions-Unterrichtes an den Gymnasien und höheren Anstalten. Von Wilh. Arenz, 1882. — Ta čedna knjižura z 42 stranmi je vredna, ne le da jo olikani beró, zlasti veroznanski učenci, pa tudi marsikaj iz nje „zlogvajo“ (buhštaborajo), n. pr. na str. 23 itd., 38 id. sklepne liste. To pa ne samo zaradi obsega, ampak še več zaradi novih misel, ki jih delce budi.

Sicer so odveč premnoge obravnave: če naj se v viših razredih uči katekizem, ali pa versko obravnavanje po modroslovni poti: potrebno je oboje, kajti že v začetku viših razredov ni majhno število taci, ki ne vedó več resnic, ki so k zveličanju potrebne. Na to v nekem pomenu meri tudi ta knjižica proti koncu.

Mnogim sedanjim pisateljem pa v premislek ta-le stavek: „Zu dem enthalten die heidnischen Klassiker mehr Christenthum, als mancher christlicher Schriftsteller“. Str. 22. Mnogi keršeni pišejo namreč bolj meseno in neslano, kakor mnogi pogani svoje dni; nič pa se bolj ne boje kakor kaj spodbudnega in cerkvenega med svoje plevnate in pleveljate spise. (V katol. buk. 60 kr.)

Poterdilo in zahvala. Z veselim srcem Vam s tim naznanjam, da sem od Vas poslane darove za naše Cerovske pogorelce — 66 gl. v denarjih in 5 cul obleke — včeraj resnično prejel. Za ta zdatni in prelepi dar se v imenu pogorelih siromakov naj priserčnejši zahvalujem Vam in vsim blagim darovalcem ter ključem: Preaveto Serce Jezusovo naj jim vse stoterno poverne! Molimo in bomo še molili za blage dobrotnike, in kadar bo podružna cerkev na Cerovcu spet popravljena in osnažena, bomo ondi tudi eno sv. mašo zanje darovali nebeškemu Očetu, da jim On podeli svoj blagoslov.

Vedno hvaležni

M. Jereb, župnik.

V Stopičah, 25. mal. serp. 1882.

Novachenje in značajni slovenski fant. Te dni mi je poštenjak pravil dogodbo, ktero je kot bivši župan pred več leti sam doživel. O pregledovanji pride na versto tudi fant s škapulirjem na vratu. Zdravnik zareži: „Kaj to?“ Fant: „Škapulir.“ Zdravnik: „Proč s tem!“ Fant: „Ne denem ga proč.“ Zdravnik: „Zakaj ne?“ Fant: „Zato, da ne, brez tega lahko ogledujete.“ Zdravnik: „Proč to!“ Fant: „Ne...“ Še nekoliko se besedujeta in zdravnik zarenči: „Tauglich“ (spodoben). — Majór, ki je vedil bolj ceniti osebnost človeško, kakor pa zdravnik, reče: „Ali, g. doktor, preišite ga vendar poprej; to ne gre tako“. Zdravnik ga začne sukati, toda kolikorkrat ga na kako stran oberne, vselej se nove skaze pokažejo, in bil je v resnici „zveržen“. — Poročevalec je k temu pristavil: „Tukaj je bila v resnici Marija zmagala“.

V Zagrebu, kakor piše „Katol. List“, bodo v 7. in 8. razred liceja ter v bogoslovje nadškofije zagrebške sprejemali mladenčce 3. vel. serpana (avg.). Prosvitci v semenišu naj do onega dne pošljejo prošnje s kerstnim listom in pričalom poslednjega pol leta preč. semeniškemu ravnateljstvu, sami pa naj pridejo 3. avg. ob 8 zjutraj v nadškofijsko semenišo na Kapitolu.

Bos. Dubica. (Poterdilo.) Včeraj sem zopet prejel zbirke „Zg. Danice“ za ss. maše in za milošnje v korist misijonsko, skupaj 109 gl. 50 kr. Bog plačaj dobrotnikom in zbiratelju!

Pervi Bošnjak, ki je postal doktor, je č. o. Vid Miljanović, promoviran 12. t. m. na Dunaju na doktorstvo v bogoslovji. Zveršil je bogoslovne nauke v Dja-kovem in en rigoroz opravil v Zagrebu z izverstnim uspehom. V zmešnjavi raznih verstev v Bosni je gotovo potreba v bogoslovji dobro izurjenih mož. Bog daj obilnega uspeha za razširjanje sv. vere na Jugu!

V Ameriki je 24. roznika umerl č. g. Andr. Andolšek. R. I. P.

Duhovske spremembe.

V Lavantinski škofiji: Č. g. Anton Balon, župnik na Vranskem, je postal kn.-šk. duh. svetovalec; č. g. Simon Gaberc, župnik v Framu; č. g. Dragotin Hribovšek, špirituval v Mariboru; č. g. Anton Fišer, provizor pri sv. Jakopu v Dolu. — Prestavljeni so čč. gg. kaplani: Jožef pl. Pol na Ponikvo; Janez Cvetko za II. v Rajhenburg; Jožef Kotnik za II. v Skale; Janez Čagran v Kanco; Anton Vraz k sv. Marjeti pri Pesnici; Jožef Černko v Jarenino; Marko Černko k sv. Barbari pri Vurbergu, in Matija Goršič za II. v Vitanje. — Za kaplana sta vmeščena čč. gg. novomašnika: Fr. Hrastel za II. na Laškem, in Alojzij Meško za II. v Starem tergu.

V Kerški škofiji: Č. g. Bošt. Vernik je dobil faro Vogliče. — Novomašnika čč. gg. gresta za duh. pom.: Jan. Pirkar v Sovodje, Jan. Jandelj v št. Janž. — Razpisani ste duhovniki: Slov. Plajberg in Reichenfels do 26. avgusta.

Dobrotni darovi.

Za pogorelce v Cerovcu v Stopiški fari: Neimenovana roka 1 culo obleke in 1 gl. den. — Iz Fužin po č. g. Jan. Tavčarji 5 gl. — Z Rudnika po č. g. župniku 5 gl. — Dobrotnica J. Č. culo obleke. — Neimenovana culo obleke. — Dobra duša culo obleke.

Za študentovsko kuhinjo: Gospodičina 1 gl.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Ljubljani: Iz zadnjih drobtin zapuščine r. g. župnika Ant. Pintarja 3 gold. — Z Verhnike po preč. g. dekanu M. Šlibarji 32 gld. — Helena Flajnek iz Podklanca po č. g. župn. J. König-u 200 gl.

Za opravo ubožnih farnih cerkev naše škofije: S Slapa pri Vipavi 7 gld. — Dev. Jerica 40 kr. — Dev. Katerca 20 kr. — Gospa Ana Gregeljnova 1 gold. — Gospa Marija Krišperjeva 1 gl. — Gospa Ana Samasa 1 gld. — Iz Kočevja po preč. g. dekanu 29 gld. — Iz Osilnice po č. g. M. Videmšku 2 gld. — Gospodičina Marija Elsner 1 gl. — Gospodičina Terezina Elsner 1 gl. — Gospodičina Marija Bosizio 1 gld. — Liza Mihevec 50 kr.

Za Marijino sirotišnico g. kan. dr. Jegliča v Sarajevu: Z Rudnika po č. g. župniku 3 gl. — Gospodičina 2 gl.

Za sv. Očeta: Z Verhnike po preč. g. dekanu M. Šlibarji 20 gl.; enako s Podlipe 5 gl.; z Rovt 2 gl. — Iz Fužin po č. g. Jan. Tavčarji 5 gold. — Z Rudnika po č. g. župniku 5 gl.

Za sv. Detinstvo: Gospodičina 1 gl.

Za afrikanski misijon: Urš. Škedelj 1 gl.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. L. v Ž.: Lepa hvala za blago skerbljivost; reč sicer je bila v redu. — G. S. v V.: Došlo; hvala! — G. B.: V Adrianopol sem ravnokar poslal precejšen znesek za ss. maše in splošnih milošenj za mis.; sicer bo še prilika.